

-Deci, Mozart...

-Mrau! Iar deci! Iar deci!

Bunicul îl scoate din minți pe Mozart când își începe fiecare propoziție cu deci. Mozart simte că pur și simplu îl trece cu fiori când aude acest cuvânt. „Într-o bună zi o să fac o crimă din cauza acestui scârbos deci”, a mârâit în sinea lui.

-De ce atâta deci? Îmi spui și mie? Ce ai atât de multe concluzii de tras?, s-a burzuluiit la însoțitorul său, premeditându-și o coadă stufoasă, pentru efect.

Culmea era că Bunicul chiar avea concluzii. Pentru el totul era o urmare a ceva ce se întâmplase deja, iar tot ceea ce făcea era clar un răspuns la o întâmplare sau alta. De exemplu, acum: Luc lipsea de acasă, *deci* trebuie să plece să-l caute. Luc a dispărut după ultima lor întâlnire, când el i-a spus că Lily a plecat în Țara de Portocală, *deci* e posibil ca Luc să fi plecat spre acest tărâm interzis. Luc nu avea de unde să găsească poarta spre Țara de Portocală, *deci* l-a ajutat cineva. În afară de el, nu mai există decât cineva care poate face legătura între Oxan și Țara de Portocală, *deci* Luc l-a întâlnit – deși nu-și imaginează cum – pe Sebastian. *Deci* nu e bine. *Deci* nu e timp de pierdut. *Deci* trebuie să-l convingă pe Mozart să renunțe la gărgăunii lui lingvistici și să ajungă împreună la o concluzie, astfel încât călătoria lor să nu fie prea aventuroasă înainte de a începe. Și, cel mai dificil, Mozart va trebui convins să intre în pielea unui șoricel, care poate fi strecurat într-un buzunar. Da, nu e deloc simplu, dar cu siguranță e mai ușor să-l convingi pe Mozart să fie șoarece decât să spună ceva în limba latină.

-Eu nu vorbesc limbi moarte, să fie clar! Eu sunt un progresist. Nu mai insista, că rămân acasă, a pus Mozart lucrurile la punct încă înainte de a pleca la drum.

Sigur, Bunicului nu i-ar fi prisosit liniștea pe care i-ar fi adus-o absența lui Mozart și ar fi plecat oricând și singur, dar nu în Țara de Portocală, pe unde nu mai călcase de 60 de ani. În plus, niciodată nu se știe, la un drum atât de lung, când se ivește nevoia unui *motan progresist*. „Auzi tu la el, motan progresist! El nu vorbește limbi moarte! Ce să-ți spun! De unde, domnule, s-or fi adunat atâtea prostii în capul lui Mozart?! Să-i amintesc că nu e decât un motan, mai descriptiv, un ghem de păr și gheare?”. În acele momente, Bunicul nu avea de unde să știe ce-l așteaptă, iar tot ce își dorea era să ajungă la o înțelegere cu motanul.

-Deci, Mozart...

-Fără *deci*, că scot ghearele! Iar aceasta este o amenințare!, a mârâit rar, printre mustăți, motanul.

-Ok, fără *deci*. Am convenit că mergem împreună.

-Mrau, asta și facem, nu se vede? Vrei un desen?

„E prost dispus, așa cum mă așteptam”, a reflectat Bunicul, ezitând în a-i spune fără ocolișuri „Mozart, trebuie să te transform într-un șoricel” și a-l lua pe departe cu „Știi, Mozart, ai avea nevoie de un pașaport, dar cum pe tine întotdeauna te-a scos din minți birocrăția și ai refuzat să-ți faci unul...”.

-În curând ajungem la granița cu Țara de Portocală.

-Mrrrdaa, știi... Auzi, tu chiar trebuie să povestești tot ce faci?

-Mozart. Ajungem la graniță, tu nu ai pașaport, deci – scuze! – nu vei avea cum trece, doar dacă...

-Ok, pa, mi-a părut bine, ne vedem când ești înapoi, și Mozart s-a întors, chinându-se să-ți țină coada cât mai dreaptă, în timp ce își unduia, arogant, fundul.

„Poate nu i-ar strica din când în când să mănânce mai *light*. Dar se poate înțelege cineva cu el?” și Bunicul a făcut câțiva pași pentru a-l ajunge din urmă. Bunicul vedea acum ce Mozart nu bănuia că mai poate vedea și altcineva în afară de el când se privește în oglindă. Bunicul vedea cum burta lui se bălăngănea într-o parte și-n alta, în ritmul mersului. Mozart nu-și imagina că poate fi atât de vulnerabil. “Grăsuț, supraponderal sau obez?”, obișnuia el să se întrebe, privindu-se lung în oglinda de pe hol. “Mrda, grăsuț...”, răspundea tot el, cu gândul la fripturi zemoase, fără a găsi vreun motiv de îngrijorare.

-Mozart, ai promis că mergem împreună. Amintește-ți că Luc este în pericol. Știi la fel de bine ca și mine că, dacă l-a întâlnit pe Sebastian, și altfel nu avea cum trece în Țara de Portocală, probabil deja a rămas fără vreun braț, fără vreun picior, Doamne-ferește. Îți garantez că îl ține flămând. O să-mi fie greu singur. Nu am mai fost pe acolo de 60 de ani...

Mozart s-a întors, a făcut un tur printre picioarele Bunicului, s-a șters de cracul stâng, și-a lins o lăbuță și a spus:

-Uite ce e, bătrâne. Nu o fac pentru tine, o fac pentru Luc.

Într-adevăr, Luc era marea slăbiciune a lui Mozart. Chiar dacă cu Luc nu putea vorbi, așa cum făcea cu Bunicul, nu se putea certa și nici nu putea discuta, Mozart simțea că ei doi pot comunica dincolo de *frontierele limbajului*. Ah, ce plăcerrre pentru Mozart să găsească diverse prilejuri pentru a se exprima atât de *elevat*. *Frontierele limbajului...* Mai că ar toarce. Un picuț. Doar un picuț, Bunicul nici nu va observa. Sigur, aceasta este *pedanterie* curată, dar ce plăcerrrre totuși, ce plăcerrrre!

„O, Doamne, iar a intrat în extaz... lingvistic! Nu-l aude nimeni cum toarce?”, s-a panicat Bunicul, pentru că dacă Mozart era chitit să-i albească și ultimele cinci fire de păr, putea face în așa fel încât o ședință de tors să dureze o veșnicie.

-Mozart! Îhî, îhî, îhî!, tușește Bunicul ostentativ.

-Scuze.

Mai că s-ar fi lăsat prins puțin în mrejele torsului. Ah, lungile după-amieze de vară petrecute în camera lui Luc, când micul lui prieten cosea și desfăcea păpuși, sorta nasturi și potrivea buzunărașe cu baterii, care făceau păpușile să plângă sau să râdă, și în acea liniște dulce, sub tavanul traversat de micile avioane de colecție ale lui Luc, în acea liniște parfumată, cu nimic asemănătoare, el torcea fericit făcut colac pe marele *Dicționar ortoepic, ortografic și de punctuație*. Ce plăcerrrre! Mai ales că știa atât de bine că în casa aia era singurul care atingea Marele Dicționar, folosit de cele mai multe ori pentru a ține ușa deschisă sau ca măsuță pentru farfuria cu sandvișuri atunci când Luc avea de lucru. Sigur, Luc era prea mic pentru Marele Dicționar, dar Mozart îl respecta, pentru că știa de listele de cuvinte pe care băiatul și le făcea în cap și aștepta cu nerăbdare momentul în care ei doi vor putea discuta, așa, fără să-și vorbească, despre un cuvânt sau altul, despre ce este mai necesar, virgula sau punctul și virgula. Da, îi lipsea Luc, îi lipsea camera albastră în care nu mai îndrăznise să intre, îi lipsea Marele Dicționar, îi lipseau nesfârșitele reprize de tors în timp ce asculta poveștile cu Lily...

-Ok, bătrâne, ce trebuie să fac?, a întrebat motanul, brusc împlânzit.

-Ce-ai zice dacă m-ai lăsa să te transform într-un șoarece?

-O, doamne! Șoarece!

(fragment din volumul în lucru „*Luc în Țara de Portocală*”)